

PRÒLEG a **Gosadies**, de Carme Andrade
Terra Ignota Ediciones, Barcelona 2016

© Lena Paüls

Teniu una cita amb el llibre de narracions *Gosadies*, de Carme Andrade. Esteu a punt d'encetar-ne la lectura i topeu amb aquesta nota que té per objectiu encomanar-vos les ganes d'endinsar-vos en les històries que conté. Tireu pel dret, i devoreu pàgines, de veritat. Us atraparà com a mi una veu nova carregada d'inspiració, d'estímul literaris i de sensualitat.

Si malgrat el suggeriment, heu decidit llegir aquesta impressió de lectura, continuem. Diguem-ne 'llibre de narracions', perquè, de fet, les narracions constitueixen el gruix d'obra del recull *Gosadies*. Ara bé, Andrade és una creadora polifacètica i no hauria arrodonit del tot aquesta primera publicació en solitari si al costat del vint-i-tres relats de llargària diversa no inclogués un tast de poesia i d'obra plàstica, en aquest cas, vuit petits poemes, tres pintures i un dibuix que comparteixen el to i el sentit del conjunt. El resultat és un recull vitalista sense fronteres disciplinàries, treballat amb precisió d'orfebre, que submergeix el lector en un ritme compositiu que flueix amb naturalitat al respir dels continguts, on sentiments i idees s'obren «camí a pas de bou, com els rius», en paraules de Xavier Benguerel.

¿Què fa que *Gosadies* sigui un llibre singular? Per com l'autora descabdella el tòpic literari universal del gaudi de la vida. Andrade és una observadora incisiva i lúcida de la realitat i, en transformar aquesta actitud en literatura, reflecteix una mica de llum de veritat sobre el comportament humà. Afegim-hi que és una gran lectora en extensió i en profunditat i que té ben assimilades un gran ventall de tradicions literàries. I domina la llengua. Empra la matèria primera de la literatura amb instint líric, exuberància i ductilitat. I, és amb aquest triple fons de bagul, actualitzat constantment, que s'adreça a la intel·ligència del lector. Amb malícia calculada, li xiuxiueja alertes de descoberta, li proposa la seva poètica de llibertat per viure amb els cinc sentits esbatanats.

Uns sentits que van despertat en l'arcàdia infantil dels personatges, *el mas va ser el temple sagrat de la seva infantesa*; un temps perdut i recuperat en els records i en els objectes que perviuen: *Quan arribem a la casa abandonada trobaré un sofà amb una vella nina espatarrada damunt d'uns coixins*. I els primers fruits compartits perquè *és temps de fruit del plaer de l'instant o de l'instant de plaer*. Els sentits que recorden el tràngol vital dels adults, amorosit amb l'esperit del ancestres, present en allò físic que ha sobreviscut d'ells a casa de la protagonista: *No és ben bé igual, però el cervell té aquestes coses, s'enganya a ell mateix en benefici de la il·lusió de l'instant. Tot torna al seu lloc. Vull dir, la copa un pic neta, el cóc, l'ampolla. I el viatge continua...*

Tot d'instantànies de vida, amb l'eix espai-temps presidint-ne les escenes. Sobretot, el temps natural representat per un rellotge. El rellotge sense busques de la infantesa, amb tot el temps disponible; el rellotge que marca el temps dels adults, on els somnis i els desitjos no s'acompleixen. El temps enyorat, guardat zelosament en objectes i en símbols. No és perquè sí (res és perquè sí, a *Gosadies*) que la primera narració suggereixi un naufragi i que el protagonista s'aferri a alguna cosa misteriosa que li causa frisança: *palparia el paquet embolicat amb paper de seda*.

¿De què parlen els escriptors quan escriuen? Els escrits de la Carme Andrade segueixen sempre una òrbita semblant: D'allò invisible que s'arrauleix en els replecs de l'ànima humana i que es tradueix en gestos que sovint passen inadvertits, però que constitueixen el veritable motor de la vida literària dels

personatges. I de la captació del moment fugaç de la bellesa que passa i que mitjançant les paraules queda suspesa per uns segons, tot deixant al seu pas una estela transformadora i íntima.

El camí per on passes reflecteix les teves petjades, t'adones que cada petjada és una frase escrita. I en cada frase escrita esquers estratègicament amagats, com si de pedretes de Hänsel i Gretel es tractessin. Una invitació a assaborir les històries de *Gosadies*. No en retardeu més la cita.

Lena Paüls
Filòloga i escriptora